TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija)

SPRENDIMAS

2004 m. lapkričio 18 d. *

Byloje C-284/03

dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagal EB 234 straipsnį,

pateikto *Cour d'appel de Bruxelles* (Belgija) 2003 m. birželio 19 d. sprendimu, užregistruotu Teisingumo Teisme 2003 m. liepos 2 d., byloje

Belgijos Karalystė

prieš

Temco Europe SA,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai A. Rosas (pranešėjas), S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta ir K. Lenaerts,

* Proceso kalba: prancūzų.

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretorė M.-F. Contet, vyriausioji administratorė,

atsižvelgdamas į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2001 m. balandžio 1 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Belgijos Karalystės, atstovaujamos E. Dominkovits, padedamos advokačių B. van de Walle de Ghelcke ir C. Louveaux,

— *Temco Europe SA*, atstovaujamos advokatės J.-P. Magremanne,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos E. Traversa ir C. Giolito,

susipažinęs su 2004 m. gegužės 4 d. pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1977 m. gegužės 17 d. Tarybos šeštosios direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos

mokesčiais, suderinimo – bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas apskaičiavimo pagrindas 13 straipsnio B dalies b punkto išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas byloje *Temco Europe SA* (toliau – *Temco Europe*) prieš Belgijos Karalystę dėl tariamai klaidingai šios įmonės išskaityto 137 125,53 EUR (5 531 639 BEF) pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) ir 13 708,51 EUR (553 000 BEF) fiskalinės baudos, priskaičiavus prie šių sumų įstatymu nustatytas palūkanas, išieškojimo iš *Temco Europe*.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Šeštosios direktyvos X dalies „Atleidimas nuo mokesčių“ 13 straipsnyje „Atleidimas nuo mokesčio šalies teritorijos ribose“ numatyta:

„<...>

B. Kiti atleidimo nuo mokesčio atvejai

Nepažeisdamos kitų Bendrijos nuostatų, valstybės narės atleidžia nuo mokesčio toliau nurodytą veiklą taikydamos sąlygas, kurias jos turi nustatyti siekdamos užtikrinti, kad atleidimas nuo mokesčio būtų teisingas ir sąžiningas ir kad būtų užkirstas kelias galimam mokesčių vengimui, išsisukinėjimui ar piktnaudžiavimui:

<...>

b) nekilnojamojo turto nuomą, išskyrus:

1) apgyvendinimą, kaip apibrėžta valstybių narių teisėje, viešbučiuose ar panašias funkcijas vykdančiose įstaigose, įskaitant ir apgyvendinimą poilsiavietėse ar stovyklauti įrengtose vietose;

2) patalpų ir vietos nuomą automobilių stovėjimui;

3) pastoviai instaliuotų įrenginių ir mašinų nuomą;

4) seifų nuomą.

Valstybės narės gali dar labiau riboti šį atleidimą nuo mokesčio;

<...>"

Nacionalinės teisės aktai

4 Belgijos civilinio kodekso 1709 straipsnyje nustatyta:

„Pagal daiktų nuomos sutartį viena šalis įsipareigoja duoti kitai šaliai daiktą laikinai naudotis juo už užmokestį, o kita šalis įsipareigoja mokėti nuomos mokestį."

5 Pridėtinės vertės mokesčio kodekso (toliau – PVM kodeksas) 44 straipsnio 3 dalies 2 punkte numatyta, kad nuo PVM mokesčio atleidžiama „nuomos sutartis, nuoma ir nekilnojamojo turto nuoma, taip pat naudojimasis šiais daiktais, laikantis 19 straipsnio 1 dalyje nustatytų reikalavimų <...>".

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

6 Prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikęs teismas išdėsto pagrindinės bylos faktines aplinkybes:

„*SA Temco Europe* pastatų valymo ir priežiūros veikla yra apmokestinama PVM <...>.

Temco Europe nuosavybės teisėmis priklauso 107–117-is *Chaussée de Ruisbroeck* nekilnojamasis turtas. 1993 m. pabaigoje – 1994 m. pradžioje ji atliko pastato Nr. 111 įrengimo darbus ir už jų atlikimą išskaitė PVM. Šiame pastate ji savo biuro neturi.

SA Temco Energy Management Company, SA Publi-round ir SA Petrus yra tos pačios grupės įmonės, kurioms, įskaitant *SA Temco Europe*, vadovauja bendra vyriausioji valdyba.

1994 m. vasario 1 d. *SA Temco Europe* pasirašė su šiomis trimis įmonėmis sutartis, – jos šalių laikomos teisių į turtą perleidimo sutartimis (toliau – sutartys), – kuriomis *SA Temco Europe* įsipareigoja leisti visoms įmonėms, teisių į turtą įgijėjams (toliau – įgijėjas), užsiimti veikla šiame pastate pagal teisių į turtą perleidėjo (toliau – perleidėjas) administracijos priimtą sprendimą, nesuteikiant jokių specialių teisių į jokią pastato dalį. Dokumentai, pateisinantys įgijėjų veiklą ir administracijos tarybos sprendimą, nebuvo pateikti.

Sutartys sudarytos įgijėjo, kuriam suteikta išimtinė teisė naudotis patalpomis vykdant savo veiklą, laikantis teisių perleidėjo nustatytos vidinės tvarkos, veiklos laikotarpiui, tačiau perleidėjo administracijos taryba bet kuriuo momentu be išankstinio įspėjimo gali pareikalauti iš įgijėjo atlaisvinti perleistas patalpas.

Įgijėjas atsako už visų su savo veikla susijusių išlaidų sumokėjimą. Dujos ir elektra apskaičiuojami pagal jų suvartojimą, o bendros išlaidos apskaičiuojamos pagal užimamą plotą m^2. Taip pat jis atsako už užimamų patalpų sugadinimų remontą, laikantis perleidėjo administracijos nustatytų kriterijų.

Mokama metinė nuoma yra atitinkamai 3 500 (BEF) už 1 m^2 už biuro patalpas, 1 000 (BEF) už 1 m^2 už sandėliavimo patalpas, priskaičiavus 0,4 % nuo įgijėjo apyvartos be PVM ir 5 000 (BEF) per metus už kiekvieną darbuotoją.

Sutarties šalys akivaizdžiai netaikė civilinio kodekso 1709 straipsnio.

Vidaus tvarkos taisyklės numato įėjimo į pastatą ir valymo taisykles, galimybę iškabinti reklamines iškabas, neribotą teisę perleidėjo prižiūrėtojams įeiti, taip pat įgijėjų pareigą rūpintis:

— telefono, vandens, dujų, elektros, šildymo prietaisų prijungimu, susitarus su kitais patalpas naudojančiais asmenimis,

— bendru visų patalpoje įsikūrusių įmonių gėrimų automatų, valgyklos, dušų naudojimu,

— važiuojamosios dalies ir stovėjimo aikštelių naudojimu,

— sandėliavimu ir kanalizacijos naudojimu.

SA Temco Europe nesuteikia jokios su šių sutarčių įgyvendinimu susijusios naudingos informacijos.

1996 m. rugsėjo 30 d. žodinio proceso metu PVM administracijos auditorius konstatavo:

— dvi pastate įsikūrusios įmonės pasirašė sutartis po to, kai buvo paskelbta dėl jų buveinės persikėlimo į ginčijamą pastatą,

— jokia sutarčių nuostata neriboja įgijėjų veiklos bei naudojimosi patalpomis,

— nėra jokios kontrolės dėl nuomos dalies, susijusios su apyvarta, kurios 7 % tenka *SA Petrus*, 6 % *SA Publi-round* ir 0 % *SA Temco Energy*,

— pastate įsikūrusios įmonės turi raktą nuo įėjimo į pastatą, pastatas nėra saugomas, jame nėra durininko, todėl vidaus tvarkos taisyklėse numatytas įėjimo ribojimas yra tik formalus.

Neginčijama dėl įmonių, kurios buvo įsikūrusios pastatuose proceso metu."

7 Po patikrinimo *Administration de la TVA, de l'Enregistrement et des Domaines* (Registro ir valdybos PVM administracija) (toliau – administracija) konstatavo, kad sudarytos sutartys iš tikrųjų yra nekilnojamojo turto nuomos sutartys, kurios pagal PVM kodekso 44 straipsnio 3 dalies 2 punktą, atitinkantį Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punktą, yra atleidžiamos nuo PVM, todėl PVM išskaitymas už pastato Nr. 111, *Chaussée de Ruisbroek*, įrengimo darbus nėra pagrįstas.

8 Todėl administracija pareikalavo iš *Temco Europe* sumokėti 137 125,53 EUR (5 531 639 BEF) tariamai klaidingai išskaitytą PVM ir 13 708,51 EUR (553 000 BEF) fiskalinę baudą, priskaičius prie šių sumų įstatymu nustatytas palūkanas.

9 *Temco Europe* atsisakius sumokėti minėtas sumas, administracija nustatė priverstines priemones. *Temco Europe* pareiškus prieštaravimą dėl šių priemonių, 2000 m. lapkričio 29 d. sprendimu *Tribunal de première instance de Bruxelles* (Briuselio pirmosios instancijos teismas) (Belgija) jas panaikino. Belgijos Karalystė dėl sprendimo padavė apeliacinį skundą prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

10 *Cour d'appel de Bruxelles* (Briuselio apeliacinis teismas) klausia dėl sąvokos „nekilnojamojo turto nuoma" Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkto prasme, atsižvelgiant į sudarytas ir įvykdytas sutartis pagrindinėje byloje. Prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikęs teismas šiuo klausimu patikslina:

„Nagrinėjamu atveju tarp tarpusavyje susijusių perleidėjo ir įgijėjų buvo pasirašytos nelygiateisės sutartys, kuriomis įgijėjams buvo suteikta tariama naudojimosi pastatu teisė. Šios sutartys akivaizdžiai buvo sudarytos, siekiant išvengti nuomos sutarties ir nekilnojamojo turto nuomos sąvokų.

Šios sutartys turi būti nagrinėjamos, atsižvelgiant į tiesioginį ryšį tarp minėtų įmonių, kurios visos priklauso tai pačiai grupei (tai garantuoja įgijėjams naudojimosi pastovumą), ir tinkamo sutarčių vykdymo.

Sutarčių vykdymas parodo, kad įgijėjai turi pastovią ir neribotą teisę patekti į patalpas, be to, jiems yra užtikrintas jų biurų ir parduotuvių patalpų užimtumo pastovumas."

11 Šiomis aplinkybėmis *Cour d'appel de Bruxelles* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą:

„Ar Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punktas gali būti aiškinamas ta prasme, kad sandoriai, atitinkantys pagal Belgijos teisę neapibrėžtos formos sutartį, kuria įmonė skirtingomis sutartimis susijusioms įmonėms tuo pačiu metu suteikia tariamą teisę naudotis tuo pačiu pastatu už mokestį, nustatytą dalimis, tačiau iš esmės atsižvelgiant į užimamą plotą, atsižvelgiant į tai, kad įgijėjų ir perleidėjo nelygiateisė padėtis pašalinama, nes įmonėms vadovauja ta pati bendra valdyba, pagal Bendrijos teisę yra nekilnojamojo turto nuoma ar, kitais žodžiais sakant, Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkto Bendrijos teisės savarankiška sąvoka „nekilnojamojo turto nuoma" apima naudojimąsi nekilnojamuoju turtu už

atlygį, vykdant kitokią nei ekonominė įmonės veiklą – PVM kodekso 44 straipsnio 3 dalies 2 punkto sąvoka, – t. y. tariamai suteikiant teisę neapibrėžtam laikotarpiui, nenustačius mėnesinio atlygio ir nesuteikiant išimtinės naudojimosi teisės, kuri yra nepastovi ir iš dalies priklausoma nuo kitos šalies pelno, atsižvelgiant į tai, kad įgijėjų ir perleidėjo nelygiateisė padėtis pašalinama, nes įmonėms vadovauja ta pati bendra valdyba?"

Prejudicinis klausimas

12 Prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikęs teismas klausia, ar pagal Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punktą „nekilnojamojo turto nuomos" sandoriai atitinka sandorius, kuriais įmonė skirtingomis sutartimis, sudarytomis su susijusiomis įmonėms, tuo pačiu metu joms suteikia tariamą teisę naudotis tuo pačiu pastatu už mokestį, nustatytą atsižvelgiant į užimamą plotą.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

13 *Temco Europe* pritaria, kad sutartys, pripažintos nesančiomis nuomos sutartimis pagal Belgijos teisę, neatitinka nuomos apibrėžimo Bendrijos teisės prasme, nes jose nenumatyta išimtinė naudojimosi pastatu teisė, ši teisė yra tariamojo pobūdžio ir atlygis nustatytas atsižvelgiant tik į naudojimosi pastatu trukmę.

14 Belgijos Karalystės tvirtinimu, norint įvertinti sutarties pobūdį, reikia atsižvelgti į jos vykdymo sąlygas, neatsižvelgiant į šių sąlygų formuluotes. Be to, ji pabrėžia būtinybę atsižvelgti į atleidimo nuo mokesčio, numatyto Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkte, *ratio legis*, t. y. kokiomis aplinkybėmis šis atleidimas buvo nustatytas, į minėtos direktyvos galutinį tikslą ir jos bendrą struktūrą. Sutarties galiojimo termino kriterijus neturėtų būti aiškinamas taip, kad jos terminas visuomet turėtų būti nustatomas sutarties sudarymo momentu. Dėl naudojimosi tariamo pobūdžio Belgijos Karalystė tvirtina, kad šiuo atveju kalbama apie įsipareigojimo panaikinimo būdą, kuris nekvestionuoja teikiamos paslaugos esmės.

15 Komisija pabrėžia, kad prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikęs teismas pats pripažino sutartis nelygiateisėmis ir fiktyviomis, nes jos akivaizdžiai buvo sudarytos, siekiant išvengti „nekilnojamojo turto nuomos" sąvokos. Jos manymu, nacionalinis teismas turi atsižvelgti į tikrus faktus ir neapsiriboti tik sutarčių formuluotėmis. Ji taip pat tvirtina, kad turėtų būti preziumuojamas ketinimas išvengti mokesčių, atsižvelgiant į tai, kad nėra sutarčių sudarymo tinkamų ekonominių motyvų arba kad minėtas teismas, nagrinėdamas bylą iš esmės, turėtų pasiremti piktnaudžiavimo teise sąvoka, kurią Teisingumo Teismas išnagrinėjo kitomis aplinkybėmis.

Teisingumo Teismo atsakymas

16 Visų pirma primintina, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, Šeštosios direktyvos 13 straipsnyje numatyti atleidimo nuo mokesčio atvejai yra Bendrijos teisės sąvokos, ir todėl turi būti apibrėžiamos Bendrijos lygmeniu (žr. 2000 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-358/97, Rink. p. I-6301, 51 punktą; 2003 m. sausio 16 d. Sprendimo *Maierhofer*, C-315/00, Rink. p. I-563, 25 punktą ir 2003 m. birželio 12 d. Sprendimo *Sinclair Collis*, C-275/01, Rink. p. I-5965, 22 punktą).

17 Antra, sąvokos, naudojamos atleidimui nuo mokesčio, numatytam Šeštosios direktyvos 13 straipsnyje, apibrėžti, turi būti aiškinamos siauriau, nes jos sudaro leidžiančias nukrypti nuo bendro principo, pagal kurį PVM apmokestinamos visos įmonės už atlygį teikiamos paslaugos, nuostatas (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Airiją*, 52 punktą; 2001 m. sausio 18 d. Sprendimo *Stockholm Lindöpark*, C-150/99, Rink. p. I-493, 25 punktą ir minėto sprendimo *Sinclair Collis* 23 punktą). Kaip generalinis advokatas teisingai pažymėjo išvados 37 punkte, reikalavimas aiškinti siauriau nereiškia, kad sąvokos, naudojamos atleidimui nuo mokesčio apibrėžti, turėtų būti aiškinamos taip, kad jos prarastų savo poveikį.

18 Dėl Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkte numatyto atleidimo nuo mokesčio konstatuotina, kad ši nuostata neapibrėžia sąvokos „nuoma" ir nėra susijusi su šiuo klausimu valstybių narių teisės aktuose nustatytomis sąvokomis (žr. 2001 m. spalio 4 d. Sprendimo *„Goe Wonen"*, C-326/99, Rink. p. I-6831, 44 punktą ir minėto sprendimo *Sinclair Collis* 24 punktą). Minėta nuostata turėtų būti aiškinama, atsižvelgiant į aplinkybes, kurioms esant ji buvo nustatyta, galutinį šeštosios direktyvos tikslą ir jos bendrą struktūrą, ypač atkreipiant dėmesį į atleidimo nuo mokesčio *ratio legis* (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *„Goed Wonen"* 50 punktą).

19 Daugelyje sprendimų Teisingumo Teismas apibrėžė nekilnojamojo turto nuomos sąvoką Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkto prasme, kuris iš esmės reiškia, kad nuomotojas įsipareigoja suteikti teisę nuomininkui naudotis nekilnojamuoju turtu kaip savininkui nustatytu laikotarpiu už užmokestį, jokiam kitam asmeniui negalint pasinaudoti šia teise (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *„Goed Wonen"* 55 punktą; 2001 m. spalio 9 d. Sprendimo *Mirror Group*, C-409/98, Rink. p. I-7175, 31 punktą ir sprendimo *Cantor Fitzgerald International*, C-108/99, Rink. p. I-7257, 21 punktą; 2003 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Seeling*, C-269/00, Rink. p. I-4101, 49 punktą ir minėto sprendimo *Sinclair Collis* 25 punktą).

20 Nors šiuose sprendimuose Teisingumo Teismas ne kartą įrodė, kad nuomos terminas reikalingas, siekiant atskirti nekilnojamojo turto nuomos sutartį, kuri susijusi su sąlygiškai pasyvia veikla laiko atžvilgiu ir kuria pridėtinė vertė labai nepadidinama (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *„Goed Wonen"* 52 punktą), nuo kitų veiklų, susijusių arba su pramone ir prekyba, kurios kaip išimtys numatytos Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkto 1–4 dalyse arba kurių tikslas atitinka paslaugos teikimą, o ne daikto perleidimą, pvz.: teisė naudotis golfo aikštele (minėto sprendimo *Stockholm Lindöpark* 24–27 punktai), teisė naudotis tiltu už kelių mokestį (minėtas sprendimas *Komisija prieš Airiją*) ar teisė įrengti cigarečių automatus prekybinėse vietose (minėto sprendimo *Sinclair Collis* 27–30 punktai).

21 Nuomos terminas nėra vienintelis elementas, kuriuo remiantis nuomos sutartis priskiriama nekilnojamojo turto nuomos sutarčiai Bendrijos teisės prasme, nors apgyvendinimo termino trumpumas gali būti tinkamas kriterijus atskirti apgyvendinimą viešbutyje nuo gyvenamosios patalpos nuomos (1998 m. vasario 12 d. Sprendimo *Blasi*, C-346/95, Rink. p. I-481, 23 ir 24 punktai).

22 Bet kokiu atveju nėra būtina nustatyti termino sutarties sudarymo momentu. Be to, reikia atsižvelgti į sutartinių santykių realumą (minėto sprendimo *Blasi* 26 punktas). Taigi nuomos sutarties terminas gali būti sutrumpintas ar prailgintas bendru šalių sutarimu sutarties vykdymo metu.

23 Antra vertus, nors nuomininko atlygis, kuris griežtai priklauso nuo naudojimosi nuomotojo daiktu termino, geriausiai atspindi nuomos sutarties pasyvų pobūdį, negalima daryti išvados, kad atlygis, atsižvelgiant ir į kitus elementus, leistų nukrypti nuo „nekilnojamojo turto nuomos" kvalifikacijos Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkto prasme, ypač todėl, kad kiti elementai, į kuriuos turi būti atsižvelgiama, yra akivaizdžiai antraeiliai, nes atlygio dalis priklauso nuo termino ir neapima kitų paslaugų, nesusijusių su daikto perleidimu naudojimui.

24 Galiausiai dėl nuomininko išimtinės naudojimosi nekilnojamuoju turtu teisės primintina, kad ji gali būti apribota su nuomotoju sudaryta sutartimi ir susijusi tik su tuo nekilnojamuoju turtu, kuris yra nurodytas sutartyje. Be to, nuomotojas gali pasilikti sau teisę reguliariai lankytis nuomojamame pastate. Be to, nuomos sutartimi gali būti nustatytos bendro naudojimosi patalpos.

25 Tokie sutartyje nustatyti naudojimosi nuomojamomis patalpomis ribojimai nepanaikina šio naudojimosi išimtinės teisės, kurios neturi įstatymu ar sutartimi nenumatyti asmenys, galintys pasinaudoti teise į daiktą, kuris yra nuomos sutarties objektas.

26 Kai dėl sutarties nagrinėjamu atveju, prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikęs teismas turi atsižvelgti į visas jos sudarymo aplinkybes, kad išsiaiškintų jos elementus ir įvertintų, ar ji gali būti kvalifikuojama kaip „nekilnojamojo turto nuoma" Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punkto prasme.

27 Šis teismas taip pat turi patikrinti, ar sutartimis, kurios buvo vykdomos, buvo siekiama tik suteikti teisę pasyviai naudotis patalpomis arba nekilnojamojo turto plotu už atlygį, susietą su naudojimosi jais trukme, ar teikti kitaip kvalifikuojamas paslaugas.

28 Atsakymas į pateiktą klausimą yra toks:

Pagal Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punktą sandoriai, kuriais viena įmonė, sudarydama keletą skirtingų sutarčių su atitinkamomis įmonėmis, tuo pat metu joms suteikia tariamą teisę naudotis nekilnojamuoju turtu už mokestį, iš esmės nustatytą atsižvelgiant į užimamą plotą, jei įvykdytomis sutartimis buvo siekiama tik suteikti teisę pasyviai naudotis patalpomis ar nekilnojamojo turto plotu už atlygį, susietą su naudojimosi jais trukme, laikomi sandoriais, apimančias „nekilnojamojo turto nuomą" šios nuostatos prasme, o ne paslaugų teikimą, kuris galėtų būti kvalifikuojamas kitaip.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

29 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų nacionalinio teismo nagrinėjamoje byloje, išlaidų klausimą turi spręsti nacionalinis teismas. Kitų šalių, pateikusių Teisingumo Teismui pastabas, išlaidos nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Tarybos šeštosios direktyvos dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos mokesčiais, suderinimo – bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas apskaičiavimo pagrindas 13 straipsnio B dalies b punktas turi būti aiškinamas ta prasme, kad sandoriai, kuriais viena įmonė, sudarydama kelias skirtingas sutartis su atitinkamomis įmonėmis tuo pat metu suteikia tariamą teisę naudotis nekilnojamuoju turtu už mokestį, iš esmės nustatytą atsižvelgiant į užimamą plotą, jei įvykdytomis sutartimis buvo siekiama tik suteikti teisę pasyviai naudotis patalpomis ar nekilnojamojo turto plotu už atlygį, susietą su naudojimosi jais trukme, laikomi sandoriais, apimančias „nekilnojamojo turto nuomą“ šios nuostatos prasme, o ne paslaugų teikimą, kuris galėtų būti kvalifikuojamas kitaip.

Parašai.